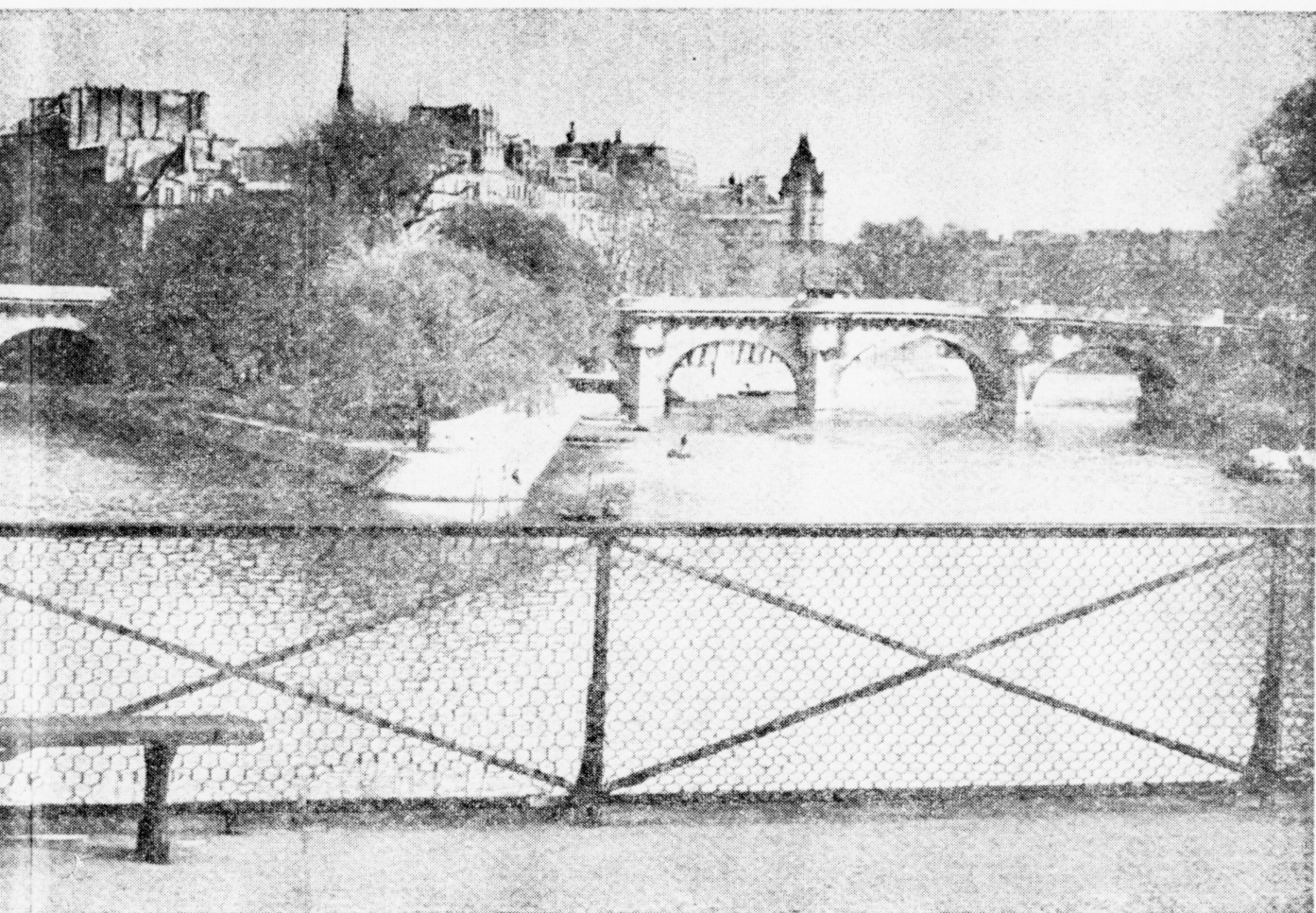

monark, denne gang næsten in cognito i en modificeret dragt. Kongen, eller rettere sagt kunstneren har anbragt ham stående i lige linje under Henrik IV, så man ikke er i tvivl og af den årsag farer vild i den kgl. genalogi. Monarken er Ludvig XIV, der er kommet korende ind fra sin afslappende tilværelse på landet i den af fire hvide, plymede heste trukne karete for mellem affattelsen af to punkter i sin *Manière de Montrer les Jardins de Versailles* at beskue det italienske teaterselskabs maskerede commedia dell'arte figurer i udfoldelse på broen og pladsen.

I DAG er Seinen den gang løse bredder tøjet af høje, massive stennemure, der leder og styrer den kulturskabende flod gennem hovedstaden; massivitet brydes af trapper, der fra platanernes *quais* fører ned til kajgaderne i et evigt flummet af sol og lysglimt fra den glidende flod. En uromantisk, solbægt gren af Seinen er ført ind til den militære Arsenal-kaj, hvor man møder den traditionelle gruppe af lystfiskere, men også en clochar med træben, en mand, der vasker sin skjorte

under vandposten i kajmurens lyse sten og en dame, der lufter sin afghanske mynde på de toppede brosten, hvoriblandt ukrudtet trives ugenert. Flodarmen forsvinder ind i et stort rektangulært, mørkt hul under Bastillepladsen, hvis søjle spejler sig i det mørke vand. Den modsatliggende kajgade er utilgængelig og er dækket af utallige vaske og toiletkummer i høje stabler. Allons enfants. Langs kajens boulevard står der en lang række sigøjnervogne, og en enkelt reklamerer med *Attractions foraines*. En bekymret udseende kvinde betragter med pungen i hånden og skyggende for det skarpe sollys den op-hængte prislise for spåkonens forskellige ydelser, og for enden af vognrækken spiller mænd kugler i rolige, afslappede bevægelser og attituder, uforstyrret af metroens støj, når den dukker frem i dagens lys ved stationen *Bastille*.

PÅ spidsen af Isle St. Louis tager man solbad, kvinder iført bikini og mænd endnu mindre. Længere hen langs floden, nærmere Louvre, går et par skotter med badetøjet rullet sammen i en pølse og stukket

ind under armen. De bevæger sig frem under platanernes solflimrende grønne skygger med lange skridt, benene i svære sko og strømper, og kiltten svajer køket over de barked knæ, der snart vil skabe furor i den vuggende badeanstalts demimonde atmosfære. Det kan gyse i en sulfureret skandinavor ved tanken om højlandernes nært forestående bad i byflodens vand, men på den anden side bøjer man sig for disse gæve fyres ønske om at føle dette vand i denne flod, der har skabt byen, på deres fra hjemlandet omtågede kroppe. I øvrigt har den unge C. W. Eckersberg under sit ophold i Paris som *Akademiet's reisende artiste* malet denne røde badeanstalt, der da havde sin plads ved Pont Royal lige nedenfor Palais du Louvre, og vi ved, at kunstneren i det unge nittende århundrede Paris i breve hjem klagede over, at han ikke havde råd til modeller at tegne og male efter, men i stedet måtte male prospekter fra Paris og omegn. Nogle menne-skealdre senere klagede maleren Harald Giersing over det samme, men kaster sig hverken i eller over Seinen, men maler »portrætter og allerbeskedneste selvportrætter».

I den lange middagspause elskes der på de brede kajgader helt nede ved floden enten i vogn eller på kajkanten. Tomme lægtere med legende børn, der kører i tov mellem spanterne, rønder og høns i lastrummet suser forbi med tykke koner gående i rytmisk balance på den smalle lønning. En frodig kone tjærer luger på en velholdt lægter fra Bryssel, og ude ved slusen til Arsenalet bliver en smal oliecåget med saftigt grønne planter foran styrehusets vindue lukket ind i slusen, og en død, hvidbuget rotte farer rundt i slusevandets cirkler. På Bastilledagen midt i sommerens hede er Place de la Bastille rolig og stille som en sommer-søndag i provinsen, bakkegøgllet på pladsens fortover er permanent og indgår i dagens trummerum. Boul. Mich. er i den kølige aften totalt stoppet med mennesker, der lytter og gubber sig i dans til et amerikaniseret orkester, og amerikanske turister — eller pilgrimme — ser spørgende ud, måske desillusioneret, de er taget over Dammen for at bivåne festligholdelsen af deres friheds forbillede. Ved tabac Beaux Arts er der et pragtfuldt fransk orkester, vel på 50 mand (og 1 kvinde). I deres jakobinerdrag-

ters røde huer og skærf, hvide skjorter og stribede py-bukser står de på en balustrade, der er bygget amfiteatralisk op ad husmuren, hvor en kæmpemæssig tricolore danner effektivt baggrund. Ind imellem numrene får læberne føling med en flaskehals, inden der tages fat på hornene igen. En folkedans fra Lorraine med trippende og hoppende trin gives flere gange til publikums glæde, ved *finis* fortsat af bassernes runde bua, bua; ved Seinen på venstre bred overfor det kgl. Louvre og ved foden af Pont des Arts opleves folkets 14. juli i Paris eller måske bare en afgang deraf, koncentreret i den store cirkelformede menneskehob med det kommunale orkester pasat som en rhombe.

★

Seinen har til alle tider tiltrukket sig danske kunstneres opmærksomhed. C. W. Eckersberg er vel den første danske kunstner, der rent malerisk studerede floden og dens liv, enten det er i selve floden eller på dens kajer; man behøver blot at tænke på den fine studie af pariserere, der læner sig mod kajens brystværn. Den unge danske

Fortsættes side 8